

Video: Hvad førte til krigen i Gaza, og hvad er exit-strategien?

Med Hussein Askary, Schiller Instituttets koordinator for Sydvestasien.

Fra mødet i København den 11. november 2023

Ikke korrekturlæst

Nov. 11, 2023 (EIRNS)–KØBENHAVN- Hussein Askary afholdt i dag en timelang, dybdegående præsentation og diskussion på engelsk til et møde i Schiller Instituttet i Danmark i København via Zoom.

Hussein Askary diskuterede vigtige elementer i historien om den nuværende krig fra begyndelsen af 1900-tallet til i dag, herunder det Britiske Imperiums rolle i spillet på begge sider i regionen. Den amerikanske statsmand og økonom Lyndon LaRouches rolle og hans forslag til Oasis-planen, der startede i 1975, blev fremhævet, såvel som visionen om, at regionen skal tilslutte sig den Nye Silkevej/Verdenslandbroen.

Diskussionen omfattede Tom Gillesberg, formand for Schiller Instituttet i Danmark, og andre medlemmer.

Hussein Askary var gæstetaler ved mødet, som blev indledt med en fejring af Friedrich Schillers fødselsdag med en tale af Feride Gillesberg og musikalske indslag (Dona Nobis Pacem, to kanoner til tekster af Schiller, Ode til glæden og Boston

Schiller Institutes Cease-Fire Now-sang). Tom Gillesberg gav en international briefing efterfulgt af Hussein Askary. Mødet sluttede med en tale af Jens Jørgen Nielsen, den danske Rusland/Ukraine-ekspert, om det russiske syn på Israel-Gaza-krigen og Ruslands muligheder for at mægle i en løsning i betragtning af deres tætte relationer til israelerne, palæstinenserne og de andre arabiske nationer.

Videoer: Stop folkemordet i Gaza/ Fred Gennem Udvikling, Møde den 11. november 2032 i København

1a. Fejring af Friedrich Schillers fødselsdag, ved Feride Istogu Gillesberg, næstformand, og Schiller Instituttets kor, for at minde os om Schillers ædle menneskesyn som vi har hårdt brug for:

1b. Stop Folkemordet i Gaza, ved Tom Gillesberg, formand
Toms tale begynder 25.28 min. ind i videoen:

Linket til videoen, hvis den ikke er synligt her.

2. Hvad førte til krigen i Gaza, og hvad er exit-strategien? ved gæstetaler Hussein Askary, Schiller Instituttets Sydvestasien koordinator, medforfatter af "Udvid den Nye Silkevej til Vestasien og Afrika" (på engelsk):

Linket til videoen, hvis den ikke er synligt her.

3. Rusland som mulig mægler mellem Israel og Gaza, ved Jens Jørgen Nielsen, Rusland ekspert:

Ikke korrekturlæst

Nov. 11, 2023 (EIRNS)–KØBENHAVN- Hussein Askary afholdt i dag en timelang, dybdegående præsentation og diskussion på engelsk til et møde i Schiller Instituttet i Danmark i København via Zoom.

Hussein Askary diskuterede vigtige elementer i historien om den nuværende krig fra begyndelsen af 1900-tallet til i dag, herunder det Britiske Imperiums rolle i spillet på begge sider i regionen, og i at fremme ekstremisterne på begge sider. Den amerikanske statsmand og økonom Lyndon LaRouches rolle og hans forslag til Oasis-planen, der startede i 1975, blev fremhævet, såvel som visionen om, at regionen skal tilslutte sig den Nye Silkevej/Verdenslandbroen.

Diskussionen omfattede Tom Gillesberg, formand for Schiller Instituttet i Danmark, og andre medlemmer.

Hussein Askary var gæstetaler ved mødet, som blev indledt med en fejring af Friedrich Schillers fødselsdag med en tale af Feride Gillesberg og musikalske indslag (Dona Nobis Pacem, to kanoner til tekster af Schiller, Ode til glæden). Tom Gillesberg gav en international briefing efterfulgt af Hussein Askary. Mødet sluttede med en tale af Jens Jørgen Nielsen, den danske Rusland/Ukraine-ekspert, om det russiske syn på Israel-Gaza-krigen og Ruslands muligheder for at mægle i en løsning i betragtning af deres tætte relationer til israelerne, palæstinenserne og de andre arabiske nationer.

Følgende sang var også sunget af vores kor under fejring af Friedrich Schillers fødselsdag:

Ceasefire for Israel-Palestine: Eye for an eye only brings

Hussein Askarys tale ved Afghanistan seminaret i København: Gør en ende på kynismen: Imperiets grusomme ”store spil” er dødt

Følgende er en dansk oversættelse af Hussein Askarys tale, som blev udgivet i Executive Intelligence Review den 22. oktober 2021.

Den generelle retningslinje for vores diskussion er, at vi ikke er her for at analysere ting, vi er her for at igangsætte en udviklingsproces, som fru Helga Zepp-LaRouche, stifteren af vores Schiller Institut, igangsatte allerede i juli måned, sågar før Taliban overtog magten, fordi hun indså at vejens ende er nået, og at der er et nyt paradigme, som burde erstatte det gamle, forfejlede paradigme, som alle kunne se for dem selv.

I min præsentation vil jeg fokusere på tre dele. Den første handler om den humanitære katastrofe; den anden vil være om den fejlslagne geopolitik; og så vil vi gå mere i detaljer med hvad vi mener løsningen er, vejen frem, ikke blot i forhold til Afghanistan, men til hele Eurasien og verdens politik.

Den humanitære katastrofe

Der er et enormt kynisk spil, som spilles af de samme magter, der havde besat Afghanistan i de sidste 20 år og derefter forlod landet komplet i ruiner. Efter at have afskåret al finansiell støtte til Afghanistan – USA har indefrosset 9 milliarder dollars af den afghanske regerings finansielle midler; det er ikke Taliban's penge, det er til regeringen og staten Afghanistan for at være i stand til at importere fødevarer, elektricitet, medicin og alt andet – så siger de: »Se, Taliban er ude af stand til at regere, fordi der er sult, der er kaos, hospitaler er lukkede, der er ingen medicin; Se, Taliban kan ikke regere!« Det er en meget, meget kynisk attitude, som vi bliver nødt til at vende om på meget hurtigt, eftersom det der står på spil ikke er Taliban; det der står på spil er 39 millioner mennesker i Afghanistan, som meget få folk taler om.

Altså, nogle folk forsøger at bebrejde Taliban for alting for at dække over deres egne fejl, [og spørger]: »Hvordan kan det være, at et land, efter 20 år og udgifter på 2,5 milliarder dollars, ikke kan opdyrke sin egne fødevarer, ikke kan have hospitaler, ikke kan producere sin egen strøm, og at der er mangel på vand, der er mangel på alt?« For at dække over deres egne fejl siger disse magter: »Se, Taliban er en fejlslagen stat. Afghanistan er en fejlslagen stat«. Men jeg håber ikke at dette vil ske, som jeg vil forklare.

For nyligt sagde internationale hjælpeorganisationer, og særligt FN's Fødevarer- og Landbrugsorganisation og Verdens Fødevarerprogram, at der er 14 millioner mennesker i Afghanistan, som øjeblikkeligt er truet af hungersnød. De er allerede sultne, 4 millioner er truet af hungersnød; disse mennesker kan dø, de kan dø, hvis der ikke sendes nok mad til dem. Der var dusinvis, måske hundredvis, af små klinikker, som blev lukket, fordi internationale organisationer trak sig ud, og opgav deres arbejde der. Disse centre lukkede. Selvom de er meget små, bidrog de med nogle ydelser til befolkningen.

Nu har vi sågar FN's Fødevarer- og Landbrugsorganisation, som siger, at tidspunktet muligvis er forpasset, hvor landmændene i Afghanistan, i slutningen af september, står hvede for vinterafgrøderne (sået i efteråret og høstet i den tidlige sommer). Den yderligere faktor her er, at landmændene har brug for, at frøene importeres udefra for at kunne så.

Mange hospitaler vil ikke være i stand til at kunne tilbyde ydelser, fordi, gæt hvorfor. Afghanistan importerer 80% af dets strøm fra nabolandene. Med regeringens indefrosne, finansielle midler kan de ikke betale elregningen for den importerede strøm til Usbekistan, Kirgisistan, Iran, og de kan ikke betale for fødevarer, hvilket kom fra Pakistan, som er den største eksportør af fødevarer til Afghanistan. Så hele landet er i en total katastrofe, og dette må vendes rundt øjeblikkeligt.

Så, vi skulle opgive det kyniske syn om at »lade der være kaos, så vi kan bevise for alle, at Taliban har slået fejl; og at Talibans naboer har slået fejl«. Men jeg tror ikke, at det kommer til at ske på denne måde.

Jeg tror, at der er en vej tilbage fra denne fiasko for USA, for NATO-landene og for EU, ved at de bidrager til at afhjælpe denne katastrofe og tillade støtten at vende tilbage, frigøre pengene, som den afghanske regering kan gøre brug af, og samarbejde med Afghanistans naboer, med Kina, med Rusland, med Pakistan, Iran – alle disse naboer – for at genopbygge Afghanistans økonomi, som jeg vil forklare.

Og det er en øjeblikkelig prioritet for os, Schiller Instituttet, men det burde være en prioritet for alle, at mobilisere for dette.

Den fejlslagne geopolitik

Den anden side af dette er den fejlslagne geopolitik. Hvad Tom

sagde, hvad fru Helga Zepp-LaRouche har sagt, at dette ikke er Saigon 1975, at dette er Berlin-murens fald 1989, eftersom vi havde en æra, som blev afsluttet, og forhåbentlig afsluttes geopolitikkens æra, som eksisterede i 200 år; højst sandsynligt får den sin ende det samme sted, hvor den blev født. »The Great Game« – Det store Spil – blev født i Afghanistan. En meget vigtig bog om dette – den hedder *The Great Game: The Struggle for Empire in Central Asia* (Det store Spil: Kampen for imperiet i Centralasien) – var en af de første bøger, jeg fik af Schiller Instituttet i 1996, da jeg tilsluttede mig, og den beskriver i detaljer, hvordan det Britiske Imperium brugte Afghanistan som en stødpude mod Rusland.

Alle Afghanistans grænser er blevet skabt af britiske efterretningsofficerer, som lavede aftaler med stammeoverhoveder i forskellige dele af regionen, særligt i området omkring Panjshir-floden; alle disse grænser blev skabt af briterne, fordi de ikke kunne kontrollere Afghanistan: briterne tabte tre krige i Afghanistan, i 1832-42, i 1870'erne og i 1919. De invaderede Afghanistan, men de kunne ikke kontrollere det. Så de forvandlede Afghanistan til en stødpude, og hvis man betragter Afghanistans topografi, er det en naturlig barriere mellem nord og syd. Så briterne udnyttede dette.

Og den selvsamme person, den britiske efterretningsofficer, som opfandt navnet »Det store Spil«, Arthur Conolly, blev halshugget i Bukhara i Usbekistan, fordi han var en udmærket muslimsk købmand og blev taget i at udspionere der. Han endte med at blive halshugget af Bukharas emir.

Min pointe er, at det samme sted hvor den destruktive geopolitik, Det store Spil, begyndte, nu kan afsluttes. Denne fejlslagne politik så vi ikke blot gennem hele den sovjetiske æra, mobiliseringen af det såkaldte Mujahedin mod den sovjetiske hær i 1980'erne med ligeså katastrofale resultater,

men, som et resultat af dette, fandt en borgerkrig sted i 1990'erne, og Taliban fik magten; og nu, siden 2001, har vi så haft en katastrofal, ny fase i denne geopolitiske historie, som vi håber, vi tror på, at det nu kan få en ende.

Jeg kan normalt ikke lide at tale om antallet af ofre, men det giver en idé om de enorme kvaler, som blev skabt siden 2001, både i Afghanistan, men også i Irak og andre lande, der på en måde havde »regimeskifte«. Vi har disse tal fra et projekt i Watson-instituttet for internationale og offentlige Anliggender ved Brown University i USA, kaldet »Krigens omkostninger«. Jeg har skrevet en artikel om disse kriges omkostninger. Der er overvældende lidelser i den civile befolkning i Afghanistan. Nu har nogle personer fortalt mig, at disse tal er forsigtige, men disse er dokumenteret: Der er 270.000 civile dræbt i både Afghanistan og Pakistan [siden 2001], fordi Pakistan også led under denne krig [fodnote: Disse tal beskriver antallet af civile dræbt af skud eller bomber – ellers ville tallene over dræbte være langt større, som et resultat af krigen selv]. Der er 73.000 dræbte afghanske soldater; der er 2.289 [dræbte amerikanske soldater i Afghanistan mellem 2001-2018] og 3.394 døde amerikanske, såkaldte »contractors« – disse var lejesoldater. Men betragt så det kolossale antal – 30.000 amerikanske soldater eller krigsveteraner – som har begået selvmord, efter at være kommet hjem. Man kan også forestille sig de enorme kvaler, som deres familier og lokale samfund, hvor de levede, må gå igennem.

I følge FN's Flygtningehøjkommissariat er der 2,5 millioner flygtninge fra Afghanistan i omkringliggende lande [siden 2001], for det meste i Pakistan og Iran. Jeg tror også, at dette er et forsigtigt skøn. Der er også 3,5 millioner internt fordrevne mennesker på grund af borgerkrigen og konflikter; folk var nødsaget til at flytte, særligt til de store byer, som skabte endnu større nød.

Og så er der de finansielle omkostninger af krigen i

Afghanistan: 2,2 billioner dollars! Dette er en helt enorm pengesum, og intet er blevet bygget i Afghanistan i disse 20 år! Alle disse penge blev brugt på at kæmpe, på våben, på soldater og også på at fremme korrupsion i samfundet. Men overordnet set, siden 2001, har alle krige, hvor USA var involveret, kostet 10 billioner dollars.

Dette er utroligt – jeg gjorde et forsøg på at kvantificere i mit hoved, hvad man kan gøre med 10 billioner dollars. Man kan bygge Kinas højhastighedsnetværk på 30.000 km 17 gange. Man kan bygge De tre slugters Dæmning 322 gange rundt om i verden, og skabe 6.400.000 megawatt af energi. Det er faktisk det, som verden har brugt! 6,4 millioner megawatt i strøm, dette er, hvad der er brug for til at dække energibehovet af hver person på kloden i deres hjem. Dette er, hvad disse krige har kostet. Men intet af dette blev brugt.

Jeg skrev en artikel om omkostningerne af krig og omkostninger af opbygning: Jeg sammenlignede katastroferne, som USA og NATO har været involveret i, med Kinas Bælte- og Vejinitiativ. Med mindre end 1 billion dollars byggede Kina tusindvis af kilometer af jernbaner, kraftværker, havne, lufthavne, landbrugsprojekter, industrielle zoner og så videre, med mindre end 10% af det, som blev givet ud på disse krige.

I denne forstand er vi kommet til – dette er den tredje del af min præsentation – som Biden sagde, "dette er afslutningen på en æra". Hvad kommer der efter denne æra?

Opbyg økonomien, dernæst kommer sikkerheden

Se, så siger folk, »altså, først skal man have sikkerhed, og så kan man opbygge økonomien« Forkert! Man skal opbygge økonomien for at være i stand til at stabilisere sikkerhedssituationen. I Pakistan er der mange angreb på kinesiske selskaber og pakistanske ingeniører, som opbygger infrastruktur i CPEC-projektet. Men statsministeren besluttede

at fortsætte; man kan ikke stoppe med at opbygge økonomien, fordi hvis man stopper, så vil terroristerne vinde. Man beviser, at det fungerer. Hvad pakistanerne gør er at sige, terrorisme vil ikke stoppe os; vi vil ikke vente indtil situationen er »stabil«, fordi økonomisk underudvikling er en stor kilde til ustabilitet og terrorisme, og det bruges af magter i efterretningsverdenen til at finansiere ekstremistiske, separatistiske grupperinger og så videre.

Så nu kommer vi til vores vision om dette nye paradigme, om hvad der må gøres med Afghanistan. Der er mange interne spørgsmål i Afghanistan. Vi er ikke interesseret i at kontrollere hver eneste detalje i det afghanske samfund, ligesom EU eller USA gjorde ved at fortælle folk, hvordan de skal klæde sig, hvad de skal spise, hvordan de skal behandle deres børn. Det kan man ikke gøre mod en anden nation! Hvad man kan gøre udefra er at give dem et tilbud, som de ikke kan sige nej til, ved at sige: Vi hjælper jer med at integrere jeres økonomi i Bælte- og Vejprocessen. Vi kan bygge infrastruktur, vi kan hjælpe jer øjeblikkeligt med det humanitære problem; hvis I respekterer os som naboer, hvis I arbejde sammen med os om sikkerhedsspørgsmål, kan vi også hjælpe med at opbygge jeres infrastruktur – det er vigtigt for jer, men det er også vigtigt for os. Så alle vinder. Det er konceptet for gensidig vinding.

I den forstand forsøger vi at tage idéer fra forskellige kilder, herunder fra det tidligere udenrigsministerium. Et vigtigt aspekt om vores arbejde er, at vi ikke spiller geopolitiske spil. Fordi der er mange infrastrukturprojekter, foreslået af USA, som for eksempel den såkaldte TAPI-linje – rørledning mellem Turkmenistan, Afghanistan, Pakistan og Indien. Den idé – og vi udtalte på det tidspunkt, at denne aldrig vil blive bygget, fordi der er en geopolitisk intention bag den; den vil ikke hjælpe befolkningerne. Idéen var at sikre sig, at Turkmenistan, som har store gasreserver, ikke arbejder sammen

med Rusland og Kina. Så man kan bringe gassen direkte gennem Afghanistan og Pakistan til Indien, vores allierede, og så til de internationale markeder. De ønskede at forhindre Iran og Pakistan og Indien i at bygge »Fredsrørledningen« for at eksportere gas fra Iran til Pakistan og Indien. Det blev også stoppet.

Men virkeligheden sætter sig igennem, og nu eksporterer Turkmenistan næsten al sin gas til Kina. Og Kasakhstan og andre nationer er afhængige af at eksportere deres gas til Rusland. Vores idé er, at alle disse projekter ville blive integreret med hinanden – ikke at spille geopolitiske spil, men at integrere disse regioners økonomier. Dette er en af idéerne fra det tidligere udenrigsministerium, Den regionale økonomiske samarbejdskonference om Afghanistan.

Afghanistan blev en del af Bælte og Vej i 2016. Abdullah Abdullah rejste til Kina, underskrev en aftale, men intet blev gjort. Afghanistan blev et medlem af Den asiatiske infrastruktur- og Investeringsbank for at få lån til infrastruktur, men det førte af åbenlyse grunde – modstand fra Vesten, men også korrupsion i landet selv – ingen steder hen. Men der var brillante idéer for at forbinde Afghanistans største byer og også at forbinde Afghanistan til deres naboer. Hvad der manglede, var forbindelserne til Kina og Pakistan. De fandt det ikke nødvendigt at have disse inkluderet, da den afghanske regering havde problemer med Pakistan.

Så nu ønsker vi at fjerne disse former for stridigheder, og der er ingen grund til, at rørledningen mellem Turkmenistan, Afghanistan, Pakistan og Indien ikke skulle blive bygget. Den vil komme alle til gode; den vil lette spændingerne blandt disse nationer, og sørge for at Indien arbejder med Kina, med Pakistan, med deres naboer, frem for at spille en skidt, geopolitisk rolle. Idéerne findes, planerne findes, mange aftaler er underskrevet, men de er aldrig blevet gennemført. Så det bør blive til en prioritet i diskussionen nu, ikke senere, med indbydelsen fra Shanghai Cooperation Organisation

til Europa og USA ligeså, hvor SCO siger, vi ønsker at I er her, men vi vil tale om dét her. Vi vil ikke snakke om krig mod terror, vi vil ikke snakke om fundamentalisme eller at forandre kulturen eller regimet. Vi ønsker, at se om I kan bidrage til dette, kan I hjælpe med at finansiere og bygge projekter?

Der burde være en global dialog i forbindelse med alle disse projekter. Der findes også gamle russiske planer; vi medtog disse i vores første rapport, *Den nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen*, i 2014. Det russiske Akademi har designet planer for at forbinde Afghanistan med Centralasien og det nordlige Sibirien.

Afghanistans enorme potentiale

Afghanistan har enorme udviklingsmuligheder, vigtigst af alt det menneskelige potentiale, de menneskelige ressourcer. Der er 39 millioner mennesker, men mere end 60% af dem er under 30 år gamle. Kun 2% af befolkningen er over 62 år, fordi levetiden er sunket på grund af alle disse krige. Men der er en *kæmpe* ung befolkning. Hvis de forsørges med en uddannelse, med ressourcer, infrastruktur, da kan de blive landets vigtigste værdikilde.

Alle har hørt om alle de store mineralforekomster, som findes i Afghanistan, med en værdi på 1 billion dollars. Der er kobberminerne, jernminerne, men også lithium og sjældne jordarter – overalt i Afghanistan, hvilket passer! Men man bør ikke fokusere på pengene, fordi ellers er det »1 billion dollars, 1 billion dollars[!]« Disse kan faktisk bruges som et middel til at etablere en nationalbank til udvikling, ved at bruge deres naturressurser som en garanti for at skabe kreditter til udvikling – men det er en anden diskussion.

United States Geological Survey (USA's agentur for geologiske undersøgelser) gjorde faktisk et fantastisk arbejde – dette er

en af de få ting, som de gjorde godt; de undersøgte hele Afghanistans overflade, inklusive med »remote sensing«, satellitbilleder; de havde sendt geologer og havde afdækket hver eneste del af Afghanistan for at finde ud af hvad landets mineraler var (udover olie og gas). Og dette er en rapport, interessant nok, efter USA trak sig tilbage fra Afghanistan forsvandt hjemmesiden, som havde alle studierne. Man klikker på den, og den åbner ikke... Denne kæmpe database er ikke længere tilgængelig, efter USA trak sig tilbage. Alle Afghanistans regioner blev undersøgt – Mes Aynaks store kobbermine. Jeg vil vende tilbage til dette, fordi der er visse ting som vi har lært fra Lyndon LaRouche om fysisk økonomi, hvilket intet har at gøre med penge, intet har at gøre med disse ting: Der er en fysisk virkelighed, som folk må være opmærksomme på.

For eksempel er en af grundene til, at det kinesiske firma, som fik kontrakten til kobberminen, ikke opfyldte kontrakten var, at hvis man vil udvinde et hvilket som helst mineral, særligt lithium, men også kobber og jern, har man brug for enorme mængder af ferskvand. Man kan ikke [blot] tage jern fra undergrunden og sælge det på markedet: Det er blandet med andre ting. Man må knuse det, man må vaske det og adskille jernet eller kobberet eller lithiummet og bruge enorme mængder vand, og Afghanistan er et tørt land. Det kræver en masse elektricitet og kraft; man har brug for transport.

Afghanistan har dog floder; problemet er, at størstedelen af disse floder afhænger af smeltet sne i bjergene. Disse er også grænseoverskridende floder, de deler dem med andre lande, og Afghanistan har også en aftale med Iran om grænseoverskridende floder. De har ingen aftaler med andre lande; ingen ved hvem der kan kontrollere vandene.

Afghanistan modtager 55 milliarder kubikmeter af vand hvert år, gennem nedbør og andre måder; det er ligeså meget, som Ægypten får fra Nil-området. Men dette vand er spredt ud over hele området; det bruges ikke. For at kunne gøre det, bliver

man nødt til at bygge dæmninger, man bliver nødt at bygge kontrolsystemer, man har brug for alle mulige former for moderne infrastruktur for at opbevare vandet og bruge det på den rigtige måde. Så dette er et af de store problemer som må løses, og det vil også bidrage til at gøre brug af mineralerne i landet. Uden vand kan er det ikke muligt.

Manglen på strøm er et stor katastrofe, som er blevet efterladt uløst i Afghanistan. Afghanistan producerer, som jeg sagde, kun 600 megawatt – det svarer til et lille kraftværk i Danmark. Resten importerer de fra andre lande, for det meste fra Usbekistan. Men Iran, som lider under hårde økonomiske sanktioner, producerer ikke kun elektricitet til deres egen befolkning, men eksporterer [også] dele af den til Afghanistan og eksporterer dele af den til Irak, som har været under amerikansk og vestlig kontrol i alle disse år! Det er en stor ironi.

I løbet af alle disse år var der ingen der tænkte: hvorfor ikke bygge nogle kraftværker i Afghanistan? I Pakistan, indenfor de sidste 5-6 år, planlagde og producerede projekter, i forbindelse med Den kinesisk-pakistanske økonomiske Korridor, omkring 17.000 megawatt af strøm – vandkraft, kulkraft, og herunder to kernekraftværker, som bliver bygget i Karachi. Og alle angriber Kina, men ingen siger noget om denne katastrofe der finder sted i Afghanistan.

Jeg laver vittigheder om geopolitik i forbindelse med rørledninger, fordi de aldrig udmønter sig. Men hvis vi havde et nyt paradigme i relationerne, er der en ironi at få øje på: geopolitik fungerer ikke, men geoøkonomi gør. Realiteten i dag er, at Kina er Centralasiens største gas- og oliemarked. Det er ikke Danmark, det er ikke Bruxelles, det er ikke Washington. Der er en fysisk, geografisk virkelighed, som bestemmer den nye situation her, og alle nationer omkring Afghanistan har, tror jeg, indset dette, men det vigtigste lige nu er at forhindre, at Afghanistan ender i kaos, fordi det som man vil få, hvis den nuværende regering bryder sammen,

hvis hungersnød bryder ud, vil være flygtninge overalt, men så vil terrorgrupper overtage landet. Det vil brede sig til nabolandene, og det kunne havde internationale implikationer.

Derfor er jeg sikker på at nabolandene – og det sker allerede – reagerer med humanitær hjælp fra Kina, Pakistan, Iran. Jeg var for nyligt i Iran; der er regelmæssige afgang med fly fra Teheran til Kabul. Så der er en hvis normalisering. Alle landene omkring Afghanistan indser nu – jeg tror at de planlægger at hjælpe med at normalisere situationen i Afghanistan, ligegyldigt hvem der er i regeringen.

Vores opgave er at sikre, at Europa og USA deltager, i stedet for kynisk at sidde her og håbe på, at Taliban bryder sammen, og at landet ender i kaos for at bevise, at Taliban ikke er bedre end os. Der er plads til tilgivelse. Der er plads til at forandre sin tilgang til tingene og tilslutte sig det nye paradigme, ved at åbne op for en dialog med Afghanistans naboer, med Shanghai Cooperation Organisation og se hvilken slags projekter USA og Europa kan bidrage til. USA havde, under Franklin Roosevelt i løbet af 2. Verdenskrig, allerede planer for udviklingen af Afghanistan, udvikling af de afrikanske nationer og selv af Kina. Der var en anderledes tilgang, som formede USA's politik, og folk kan vende tilbage til dette, og Europa kan vende tilbage til sin humanistiske tradition og bidrage til noget, ikke for at betale for alle sine synder, men for at skabe en ny situation, hvormed disse gamle fejltagelser ikke gentages.

Det er, hvad jeg har at sige indtil videre, og jeg ser frem til diskussionen.

Retfærdighed for landene i Sydvestasien (Mellemøsten). Tale af Hussein Askary, Schiller Instituttets Sydvestasien koordinator den 22. maj 2021

På engelsk:

This sections starts at 24:20 in the video above:

Regarding Palestine: We have a major presentation which will be done by Hussein Askary in just a few minutes on this.

But I just want to point out the following to you concerning Lyndon LaRouche. Back in 1983, looking at and anticipating the kinds of problems that we're seeing today in Gaza, East Jerusalem, and the West Bank, Lyndon LaRouche wrote a proposal with respect to Israel. I think we have a view of that. "A Proposal to Begin Development of a Long-Range Economic Development Policy for the State of Israel." As I said, that was back in 1983. Subsequent to that, we've done much work from both *Executive Intelligence Review* and from the Schiller Institute to promote this conception of development that he puts forward. A bit about the subject and why this segues us into talking about the real issue of Palestine and the real issue of Israel.

We're talking about an area which is about 27 miles long and about 7 miles wide. We're talking about an area that has 2 million people inside of it, in which you have the borders completely controlled. Nothing can move in or out. On one side is Egypt, on the other side there's Israel. You're talking

about 96% of the drinking water being unusable; 50% unemployment; 75% youth unemployment. 50% of the people are under 18 years old. The internet is controlled; electricity is controlled. Movement of food or any other commercial capability is controlled. And some Israeli activists have referred to Gaza in particular as the largest open-air prison in the world. Baruch Kimmelman, who is I believe deceased now, back in 1983 wrote a book called *Politicide* in which he talked about this as being a form of concentration camp. And he knew what he was saying; he was very clear about what he was saying. He was a professor at a university in Israel at the time when he made those statements. People found him very controversial then, but the fact of the matter is, that when you're looking at this issue of the control of population, whether we're talking about Mark Carney in the case of Africa, or we're talking about the case of Palestine, or we're looking around the world in other ways, this matter of the Great Reset so-called, the great First Global Revolution as Alexander King called it, this takes us into a different province. And it's this province that we are going to discuss with you today concerning both the issue of Southwest Asia as a whole, not merely Israel in particular, but more importantly, this concept of the method of the Committee for the Coincidence of Opposites.

With me today are Hussein Askary, who is the Southwest Asia director of the Schiller Institute, and also Diane Sare, who is a candidate for United States Senate, running in 2022 against Chuck Schumer of New York. So, we're going to go right to Hussein, whose presentation is called "Justice for the Nations of Southwest Asia."

HUSSEIN ASKARY: Thank you very much, Dennis. Hello to Diane. I'm very happy to be with you, and thank you for the nice introduction you just made.

As Lyndon LaRouche said in the clip you saw, you don't have any problem in this region especially which is not created by

the British Empire. This is a classic case of geopolitical manipulation of religion and politics and geography to pit nations against each other, peoples against each other. Before the British Empire got its nose into this region in 1917, we didn't have any problems between Jews and Arabs and Christians and so on. This is a very classic case, but also it's a tragic situation in which, as you just mentioned, the situation in Gaza, for example, is a horrendous situation where the living conditions are similar to an open prison. Now you have the lying Western media talking about Xinjiang in China being an open-air prison and a concentration camp, which is a complete lie, but they are completely blind to the fact that what the Palestinian people—especially in Gaza—have been subjected to is prison camp or concentration camp conditions.

The thing with tragedies is that the people who are inside the tragedy are not able to solve the problem per se, because they are locked into a dead end. Both Hamas and the current Israeli government of Benjamin Netanyahu are into a game which they believe has nothing to do with anything else than their own goals. The reality is that there is a much bigger picture in which we, who are outside the tragedy so to speak, can situate this problem and find a solution to it. So, the problem does not come from the Palestinians or Jews or anybody, although they are now in the news media the major players. The Israelis are shooting rockets, so the Palestinians are shooting rockets and so on and so forth. But that's not really the real story.

Last week on your show, Harley Schlanger did a fantastic job of explaining the historical background for this. I'm just going to touch on a very few things on that issue, because as I mentioned, there is this British game which continues up to today. The people who planned this knew it was going to continue. But the thing which is important for us today is to situate these events in Gaza of today and in Southwest Asia in the larger context. When and where these things are happening. This is something we have learned from Lyndon LaRouche,

because we cannot understand any event by itself without looking at the larger context. And we won't be able to find a solution for that. Now, these attacks, and I wrote a few weeks before this on Facebook that there are very interesting moves in the region, that can point to a different direction than what we have seen in the past six—we count the years by how many American administrations there have been—so we had two Obama administrations and one Trump administration. That's the diary, and during these three administrations we had a terrible situation in the region, but recently we had very important developments taking place concerning countries in this region. But also it involves Russia and China. The new Biden administration, if you remember the first foreign policy declaration by President Biden is that the United States is back. Now, that was a terrifying message as I recollect when I heard it. The thing is that what Biden means is that what the Trump administration did in this region by disengaging from many issues there, for example, regime-change wars and launching new wars, that made the United States to lose its leadership in the region and in the world. And therefore, the United States should take the leadership in this region back from whom? From China and Russia, because according to the Biden administration, the vacuum created by the lack of U.S. leadership was filled by Russia and China, but it was filled by Russia and China for a good reason with a good policy.

Recently we had the possibility of the 5+1—the 5 permanent members plus Germany—reopening the negotiations with Iran for the nuclear deal, the JCPOA, the Joint Comprehensive Plan of Action. Lifting the sanctions against Iran and having Iran cooperate with the international community so to speak, on its own nuclear program to limit Iran's possibility to produce a nuclear weapon, although Iran never had that intention. In any case, these negotiations were going well, it was also still going on in Vienna, and at the same time, Iran and China signed a very strategic and economic joint agreement for 25 years, mostly on economic development along what the Chinese

now call the Belt and Road Initiative, the New Silk Road. Iran and China will work intensively to build infrastructure, develop industry, technology transfer, and other strategic and military cooperation. We had at the same time Saudi Arabia and Iran, who are rivals in this region, the big Sunni-Shi'a rivals, starting negotiations in Baghdad, the Iraqi capital to ease the tension and find ways of ending their so-called proxy wars in other parts of the region. We had the prospect of Syria re-entering the Arab League again, and ending the war there in which Russia has played a key role. We also the prospects of a possibility of having a new Yemen envoy to the UN instead of the British diplomat who has been actually playing a dirty game in Yemen in the last few years. A new envoy who will start negotiations. The Iran-Saudi negotiations will have a positive effect on solving the horrible situation in Yemen, which you have discussed many times in your shows, and Mrs. Helga Zepp-LaRouche has made an issue of lifting the blockade and sanctions on Yemen, which is genocidal. At the same time, we had the Libya situation becoming calm due to interventions by many nations, but especially Russia, Egypt, and Turkey working together to stabilize the situation. Egypt and Turkey which have been rivals for the past 10-12 years are now re-approaching each other diplomatically.

So, you had a situation in the region where things were going in the right direction, and suddenly we had the increase of tension in Palestine and Israel, with East Jerusalem first with the Sheik Jarrah neighborhood, which was about to be taken over by Israeli Jewish settlers from its Arab inhabitants. But the core decision was delayed, but then you had all the rioting and the treatment by the Israeli police of the Palestinians. And Hamas, from Gaza, intervening with its rockets. So, we had this development which everybody saw on the news.

The problem is, there are people who, if we don't look at the general context, if we don't look at the history of this

conflict, there are certain fallacies which people push out. For example, that Israel and Palestine are treated as equal, but Israel is one of the strongest military powers in the world. It's backed by the most advanced military power in the world—the United States. They have the most advanced weapons and intelligence and everything. The Palestinians don't have that. The other thing is that the Palestinians don't really have a state. So, you cannot demand from the Palestinians to take certain actions when they are living in a state-less condition and being oppressed both in the West Bank and the Gaza Strip. People say, "Why can't the Palestinians live in peace with the Jews and the Israelis?" The problem is, the Palestinians are not treated as equals, they are not treated as humans, even. Also, what they are seeing—and this is something which Harley Schlanger discussed last week—that we have an ideology in Israel, especially in the right wing like Netanyahu's party, the Likud and other extreme so-called Zionist political parties and religious groups, who really don't consider the Palestinians or the Arabs as somebody whom they should live with and exist there. We remember Ariel Sharon's old slogan that "Jordan is Palestine." His idea was that the Palestinians should be moved, transferred to Jordan where they can have their Palestinian state, but not on the so-called Holy Land. Therefore, we have many issues that are not resolved; but solving them could become easier if we look back at the history of the situation. There are UN resolutions that can give the Palestinian people and the Arab countries a fair solution to this problem, and make sure that the moderate forces in the Arab world and in Palestine are the ones who have the upper hand, not the extremists.

Just to recall, one thing we have discussed and developed, the LaRouche movement and *Executive Intelligence Review*, that Hamas, for example, has its own agenda. It's part of the international Muslim Brotherhood movement, and it does not do things just for national interest. The problem with the Muslim Brotherhood is they have been the creation of the British

Empire, and have been manipulated, including by the CIA, to oppose the nationalist anti-imperialist forces in the whole Southwest Asia region and the Arab world. So, Hamas itself, and I'm making myself unpopular now in the Arab countries, has its own agenda; exactly as Benjamin Netanyahu and his people have their own agenda.

I just want to share with you a few things on the historical background to understand how the British manipulated the situation. While World War I was going on, you had young people dying on the Western Front so to speak. Germans, French, and even Americans were involved later, by the tens of thousands. The British were planning, together with the French, other things somewhere else in the world. We have described it as the Sykes-Picot Agreement. The British and the French would divide the territories of the old Ottoman Empire, which also includes what is today Palestine, Israel. It was still under control of the Ottomans, the Turks, until that point. So, they were planning that, and then they had also at the same time—November 1917—the British presenting what is historically called the Balfour Declaration. The Balfour Declaration was a letter sent by Lord Arthur Balfour, the Foreign Secretary of Britain, to Lord Rothschild, who was the head of the UK-based Zionist organization. In that letter, the British, as you see in the text, are willing to have a Jewish Zionist state in Palestine. This is an admission that there was a such a place called Palestine, but the British wanted to offer that as a homeland for the Jews in Europe.

The thing is, what the British set up is actually a trap, both for the Jews and for the nations of the region. Because prior to that—it's a bit humorous how some of these Jewish organizations in the 19th Century and even the early 20th Century were thinking where their future Jewish state should be. And you can find it on the internet if you look for proposals for a Jewish state. There are about 10-11 proposals, none of them include Palestine. These are places in the U.S.,

there is a place in Uganda, there was one in Russia, Japan, Madagascar, in Guyana, Ethiopia, and so on. But the British chose to have Palestine because they had their own plans how to divide and conquer this region and also use it because it is the crossroads of the continents and the oceans. So, the British can control that region forever. Or manipulate others like the United States is being manipulated now into supporting Israel in whatever Israel does so that the conflict continues. There is no way out of such a conflict. This is one of the sinister things the British created like you have in Kashmir and so on, which is a big problem.

So, the problem is now, how to get out of that situation. We cannot get out of that problem by rolling back history. You cannot negate the existence of the Israeli state; you cannot either ask the Palestinians to leave for Jordan as Sharon wanted to do to have their own state. We should follow certain steps, make certain compromises to allow the Palestinian people to have their own state. Because without the Palestinian state, you would have this continuous problem where the Palestinians continue to lose territory and power, and they will have to resort to either rioting, or as we have seen now recently, rocket attacks on Israel. Hamas knows it cannot defeat Israel with military means, but what they want to show Israel is that they cannot be safe being there and exerting that kind of force and policy against the Palestinians. Which is correct. It's not only the Palestinians. You cannot exist in that region where you have 100 million Egyptians, you have 40 million Iraqis, millions of Jordanians, 30 million Syrians, 5 million Lebanese, and so on. And you think you can live like an island of peace and tranquility in the midst of a hell you are contributing to create. Like Israel played a key role in the war on Syria in recent years; also in Lebanon. So, there are certain ways of getting to diplomatic ways of resolving the Palestinian issue. We have United Nations resolutions, which clearly mark where the Palestinians could have their own state, and the Israelis

could have their state. There is UN Resolution 242, which came after the 1967 War, in which Israel occupied the West Bank and Gaza and Golan Heights and other parts and the Sinai Peninsula. This is a resolution which was voted unanimously by the United Nations Security Council, including the United States. But people have been dragging their feet on that.

This is an old map of the partition plan of 1947, before Israel was officially established. The first Arab-Israeli war, where in the blue you have Israel. The UN Partition Plan was supposed to solve the problem at the time. Remember, President Roosevelt was very active in the last year of his life, when he met with leaders of the region. In his discussions with the Saudi king, Abdul Aziz ibn-Saud, he suggested the king intervene with the other Arab leaders to resolve the problems created by the British in the region in this Palestinian area. Because Roosevelt was sensing that he had to stop this British game in the region, but also that there were moves inside the United States to entangle the United States into this conflict through what we saw later emerging, especially under Harry Truman; so-called election considerations forced the United States to side completely with the Israeli side. Roosevelt was trying to get the Arabs to accept a compromise to establish this so-called Two-State Solution and stop the British geopolitical manipulation. But that did not happen. Roosevelt died; the British continued to control there. But then the British pulled out and allowed the Israelis to take even more of the Palestinian land, as you see in the pink and green colors. These were taken in 1949, but also later the green zones, the West Bank and Gaza were taken in 1967, including eastern Jerusalem.

This is the United Nations demarcation plan after the war in 1967, which marks where the different territorial claims of the different parties would be. And then, what has happened since then is that the Israelis have been building illegal settlements in these occupied areas, like you have in the dark

red areas. So, the Palestinians are living in these enclaves in the West Bank which are cut off by a series of settlements by the Jewish settlers, and also walled off. They had walls built between the different parts of the West Bank. The Palestinians see their land shrinking more and more, and their rights disappearing. The Palestinians are told they should stop complaining, and accept whatever they are offered. The problem is that the Palestinians having looked at this history, and their country shrinking, their water being stolen from them, and every other right. And they know that Netanyahu and his supporters have no intention of establishing a Palestinian state. Actually, even the Arab Israelis, there are Arabs inside Israel who are Israeli citizens, who are also being targetted right now. Last year the Israeli Knesset removed Arabic language from existence inside Israel; they decided there shouldn't be any Arabic language. So, the Arabs in Israel also see themselves threatened. They are the ones who are making lots of demonstrations in the previous weeks. They are Israeli citizens, but they have Arab ethnic background.

Asking the Palestinians to stop complaining is like asking the woman who is beaten by her husband the whole time, that she should stop complaining so her husband stops beating her. The problem is, the husband continues beating her, because he's a sociopath; he's an insane person. Somebody comes with a statistical study like we see all the time—people like Jared Kushner is typical. The theory is that the more the woman complains, the more there is abuse. Therefore, complaining is counterproductive. So, the Palestinians should stop complaining, because that creates the problem. So, you have that enormous injustice, and the Palestinians can see that they are not being treated, that their future is threatened. There is no future in the view to see, and there are major powers who are against them, and they have no allies. That's what creates the enormous frustration among the Palestinians who see no other way than fighting back. That's really

terrible.

The other thing which I think we should discuss, besides these diplomatic solutions I mentioned—either a two-state solution going back to the Oslo Agreement, going back to these United Nations' solutions. We need to have a solution for the whole region, which is the issue which Lyndon LaRouche has been fighting for since the 1970s. The only way out of these wars is economic cooperation, economic development; especially in terms of water resources, transportation, power, electricity, education, and health care. I think this is the important issue to discuss now, because if we don't take whole so-called Palestinian issue back to the big powers, as Helga Zepp-LaRouche has mentioned, we should have a summit of the major powers. LaRouche called it the Four Powers—the United States, Russia, China, and India. We can also discuss the United Nations Security Council powers and others, to have a discussion about establishing peace in this whole region with economic development. I think the best solution which we have had, which has worked, is achieving things on the ground, is what China is doing with the Belt and Road Initiative, the New Silk Road. Building infrastructure, health care, and so on. Russia is also playing a key role in providing specific technologies like nuclear power to nations in the region; to Iran, now Egypt. We have also with other African nations. So scientific and technological cooperation, economic cooperation is the solution. It has been since LaRouche announced that in the early 1970s, and it continues to be in the future. I think this is one of the big issues that has to be put on the table for people, so we don't get entangled into these ethnic, religious matters. There was no real ethnic or religious problems between Jews and Arabs before the British Empire stuck its nose into this region.

I stop here, and I allow more matters to be discussed in the discussion period.

SPEED: Thank you a lot for that Hussein. There are going to be

several questions. There's a lot of ways we can take this.

Bidens illegale bombning i Syrien – går USA tilbage til regimeskifte-krige

27. februar (EIRNS) – Den amerikanske bombning af en efter sigende iransk støttet militærstilling i Syrien torsdag aften, hvor man hævdede, at det var et defensivt angreb for at beskytte amerikanske styrker i Irak, er blevet fordømt af en lang række politiske og professionelle kilder i mange lande som en alvorlig overtrædelse af folkeretten og den amerikanske forfatning. Kongresmedlemmer fra begge partier har afvist det dødbringende angreb for overtrædelse af såvel den amerikanske forfatning, som kræver kongresgodkendelse for krigshandlinger undtagen når nationen er under direkte angreb, som FN-pagten.

Spørgsmålet der trænger sig på: Vil Biden regeringen lede USA tilbage til sporet med "regimeskifte-krige?" Præsident Donald Trump var ude af stand til at gennemføre sin hensigt om at afslutte de "endeløse krige", der blev søsat af Bush og Obama, eftersom det militærindustrielle kompleks (som Trump direkte beskyldte for at kræve nye krige på vegne af våbenproducenterne) tilbagekaldte hans ordrer om at trække sig ud af Irak og Afghanistan. Trump havde succes med ikke at tillade nye krige, men nu har præsident Biden Antony Blinken som sin udenrigsminister. Det var Blinken, der som Obamas vice-nationale sikkerhedsrådgiver og viceudenrigsminister, førte kampagnen for at gennemføre et regimeskifte mod den syriske præsident Bashar Al-Assad og fejlagtigt beskyldte Assad for at bruge kemiske våben mod sin egen befolkning, en

løgn frembragt af britisk efterretningstjeneste. Var angrebet i Syrien torsdag aften en prøveballon for krigspartiet i forhold til at gå tilbage til at tjene som den militære snigmorder for britiske kolonikrige?

Der er samtidig bestræbelser fra verdens ledere for at overbevise Biden-administrationen om at afværge den voksende fare for krig mod Iran, en krig, der helt sikkert vil optrappe potentialet for en generel krig med Rusland og Kina. Demokraterne under Obama forhandlede den oprindelige JCPOA-aftale med Iran, en aftale, som selv førende israelske militær- og efterretningseksperter mener var yderst gavnlig for at forhindre atomar spredning (på trods af Bibi Netanyahus gale rablen imod den). Men bombing af Iran-støttede styrker, der direkte samarbejder med den irakiske regering om at bekæmpe resterne af terrorist-ISIS-netværk, kan underminere enhver ny samtale med Teheran – hvilket måske er, hvad krigspartiet havde til hensigt med dette luftangreb i Syrien...

Vi fortsætter her med et uddrag fra lederen den 28. februar: Som et 'casestudie' af spændingen mellem udviklingsdestruerende geopolitik og det nye paradigme for økonomisk vækst, betraget tilfældet Irak.

I et kommende interview udført søndag satte Schiller Instituttets koordinator for Sydvestasien, Hussein Askary, Biden-bombningen den 25. februar i sammenhæng med Bælte- og Vejinitiativets potentiale for at omforme Sydvestasien, såvel som hans egen indsats for at skabe en folkebevægelse, der er i stand til at forstå og kræve den økonomiske politik, der kan give dem en lys fremtid. I 2019 besøgte den irakiske premierminister, Adel Abdel-Mahdi, Kina med en stor delegation, og udarbejdede aftaler, hvorved en lille del af Iraks olieeksport kunne bruges til at sikre kredit fra Kina til produktive investeringer i projekter som havne og anden større infrastruktur, der så desperat behøves for at skabe en fuld, voksende økonomi. Men udbruddet af en "farverevolution" i Irak efter Abdel-Mahdis tilbagevenden, og mordet på den

iranske general Qassem Soleimani i januar 2020 samt den irakiske militærleder Abu Mahdi Al-Muhandis, bragte en ny regering ind og satte midlertidigt en stopper for muligheden for en aftale mellem Irak og Kina.

Men Askary har lagt grundlaget for en folkelig mobilisering. I november 2019 søsatte han den arabiske 'LaRouche School of Physical Economics'. Han hjalp en irakisk Facebook-gruppe for infrastruktur til at vokse fra 30.000 til 280.000 medlemmer, før den blev slettet af Facebook i november 2020. Han er fortsat med at organisere sig gennem adskillige online-communities, regeringskontakter og gennem de irakiske medier, og har bidraget til at katalysere populære demonstrationer til støtte for Irak-Kina aftalen. "Vil irakiske unge være militsfolk eller ingeniører?" spørger Askary udfordrende.

Udviklingen af en veluddannet og aktiv borgerbevægelse er i dén grad nødvendig i USA (og alle andre nationer), hvor de nuværende ledelsesstrukturer ikke har de nødvendige svar.

Interview med Hussein Askary: Kan Irak blive et centrum for udvikling snarere end konflikt?

12. november 2020 (Schiller Institut) – Irak har i årtier været en konfliktzone, og er blevet ødelagt og nægtet udvikling af den amerikanske invasion i 2003 under George W. Bush. Men hvor Vesten ser konflikt, ser Kina muligheder. Kunne Irak blive et omdrejningspunkt for udvikling, hvor øst og vest kan mødes? Hussein Askary, Schiller Institutets Sydvestasien-

koordinator, diskuterer perspektivet for infrastruktur og et paradigmeskifte i Sydvestasien og globalt.